

A SZÜZESSÉG ÁRA

Kornéllal csak az év vége felé melegedtünk össze annyira, hogy iskolán kívül is találkozunk.

Az érettségi közeledtével kimentünk néha a Szigetre, hogy egy pokrócra telepedve átvegyük a tételeket. Erre leginkább nekem volt szükségem, Kornél ugyanis mindent tudott, mindent értett.

Egy ilyen alkalommal, a két tétel közötti cigi szünetben bevallotta nekem, hogy az anyukája egy ezrest ígért neki arra az alkalomra, ha elveszíti a szüzességét. Attól kezdve többször is ugrattam: - Na, megkaptad már az ezresedet?

Kornél nem volt szép fiú. Fehér bőrét szeplők és pörsenések tarkították, hangja meg-megcsuklott a késői mutálástól, keze, lába esetlenül nagyra nőtt. Olyan volt, mint egy kakukkfióka. Csupa csőr, csupa láb.

Mindent összevetve azonban nem volt visszataszító, sőt számos vonzó tulajdonsággal rendelkezett. Segítőképz volt, nyíltszívű és szerény. Bár mindannyiunkat zsebre vágott, beleértve némely tanárunkat is, műveltség és tárgyi tudás terén, nem hordta fenn az orrát.

Kornél zseniális koponya volt. Nyelveket beszélt, otthon volt az irodalom, a történelem, a művészetek területén, sőt a reáltudományokban is jeleskedett. Lehetett volna belőle irodalomtudós, vagy történész éppúgy, mint matematikus, vagy fizikus. Ő azonban zongoraművész akart lenni. A sors fintora, hogy éppen ezen a területen nem tartozott a kimagasló képességűek közé. Konzervatoristák lévén, mindannyian szőttünk világhírnévről szóló álmokat, ki nagyobb, ki kisebb eséllyel.

Kornélnak semmi esélye nem volt. Ezzel mindannyian tisztában voltunk. Kivéve őt magát. Ezen a téren nem tudta magát józanul megítélni. Tanáraink is szerették volna inkább a bölcsészkar, vagy a TTK felé terelgetni, de ő nem állt kötélnek. Kitarzott zongoraművészi ambíciói mellett.

Vesztére.

Kornélt nem vették föl a Zeneakadémiára. A hírek szerint ez annyira kiborította, hogy idegösszeroppanást kapott, hisztériás rohamba tört ki, mentőt kellett hozzá hívni.

Pár nap múlva megtudtuk, hogy Kornél meghalt. Kiugrott az emeletről. A mendemondák szerint tévedésből. Körfolyosós házban laktak, és az ő ablaka ide

nyílt. A barátjával, aki a szomszédban lakott, számtalanszor közlekedtek az ablakon keresztül, a folyósóra kilépve.

Kornélt a betegsége idejére azonban az utcai frontra néző tágas, napos szobában helyezték el. Egy pillanatra hagyták csak felügyelet nélkül, mikor ő, a lenyugtatózott, bódult lábadozó egy lezser mozdulattal kilépett az ablakon, mintha csak a körfolyósóra lépne ki, a barátjához...

A temetésre csak kettőnket hívtak meg az osztályból. Engem és Bálintot, akik a legközelebb álltunk Kornélhoz.

Elfogódottan léptünk be a lakásba, ahonnan a szüleivel együtt készültünk a temetőbe.

Most láttuk csak, hogy Kornélnak testvére is van. Ahogy akkor meg tudtam ítélni, valami nem stimmel a gyerekekkel. Vagy eggyel több kereke volt, vagy kevesebb. Megborzongtam arra a tudatra, hogy a zseni ment el, és a fogyatékos maradt meg. Dupla csapás a szüleinek.

Az anyukáján azonban gyásznak semmi nyoma nem látszott. Éppen sminkelte magát, mikor megérkeztünk. Arcát fehérre púderozta, ajkát égővörös rúzzsal festette ki. Rendkívül szép nő volt. Pacal puha férje némán surrant ide-oda, kopasz feje meg-megcsillant a délelőtti napfényben. A furcsa öcsike is feltűnt a színen, de csak, mint statiszta, aki különösebb szerepet nem játszik, kitölti a létszámot...

Az anyukán minden fekete volt. A haja, a szeme, a ruhája, a harisnyája. Csak az égővörös szája virított ki hófehér arcából. És most lassan föltette a fejére a fátylat, a feketét. Akárha nászra készülődne.

A markában egy gyúrt ezrest szorongatott.

(Megjelent az Irodalmi Jelen 2016 decemberi számában)

***Frideczky Katalin** 1964-től a Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskolában Fischer Magda és Hambalkó Edit növendéke volt. 1969-től 1974-ig a Zeneakadémia zongora szakán Hernádi Lajos volt a mestere. A végzés után két évet töltött a leningrádi Rimszkij-Korszakov Konzervatóriumban. Itt ismerte meg későbbi férjét, Togobickij Viktor zeneszerzőt, akivel 1976-ban kötött házasságot.

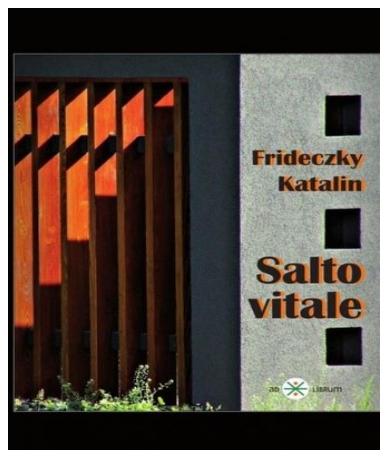
Már akadémiai tanulmányai idején, az 1972–73-as tanévben oktatott a budapesti Bajza utcai ének-zene tagozatos általános iskolában. 1976 és '81 között a szegedi Tömörkény István Gimnázium Zeneművészeti Szakközépiskolájában tanított. 1983-tól a budapesti Bartók Béla

Konzervatóriumban dolgozik zongoratanárként, korrepetitorként. Emellett rendszeresen koncertezett Büki Mátyás hegedűművésszel, az utóbbi három évben pedig Sándor Anna gordonkaművésszel. 2009 óta irodalmi műveit is publikálja. Novelláit folyamatosan közlik különböző folyóiratok, és megjelentek antológiákban is. Az Irodalmi Jelen prózadíjasa. Tagja a Szépírók Társaságának.

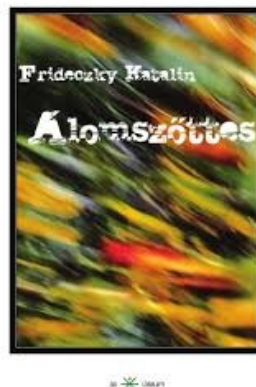
Könyvei:

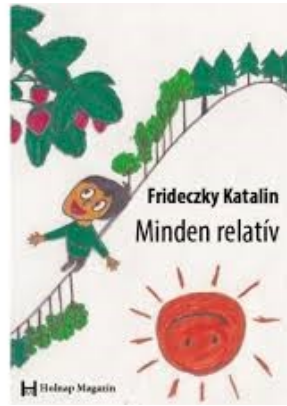
(2010, novellák)

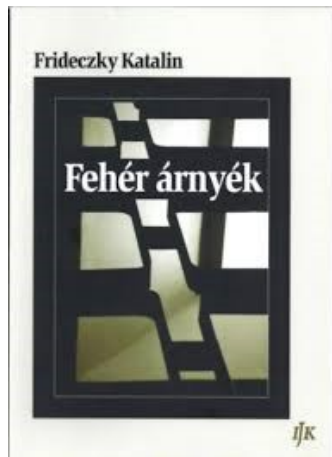
(2011, novellák)

(2013, regény)

(2013, mesék)

(2016, novellák)

(2020, prózák)

„Néha azon kapom magam, hogy a dolgokra úgy nézek, mintha a nélkülem való jövőből kukkantanék vissza rájuk. Minden ugyanúgy van, mint amikor még éltem. A bútorok nem moccannak, a nap is megy a maga járásán. A dolgok nem érzik a hiányomat. Érdekes. Ilyen a halál utáni élet? Még életemben kísérték.”

„Én azt hittem, mindig lesz, aki szeressen. Ez egészen mostanáig így volt. Aztán kiirtottad magad belőlem, mint ideget a fogból. Az ideg ölte fog megszürkül és törékennyé válik. Hát, itt tartok most.”

"Valaha úgy képzeltem, hogy a nagy művészek egyszersmind kiváló emberek. Azóta tudom, hogy silány minőségű emberek is tudnak magas minőségű műveket létrehozni. A lelkük legjavát kiszívja belőlük a művészet, és csak az emberi salak marad."

"Megbecstelenítették a zongorámat. Rám kopogott a szomszéd és rendőrt hívott rám. Ügy lett a zongorámból. Azóta nem tudok játszani rajta."

"Érdekes, mindig a fényképezőgép elkattanása utáni pillanatban kacagnak fel a legfelszabadultabban az emberek. Akkor mindenkinek szép és őszinte a mosolya. A kattintás után kéne kattintani! A koncerten a ráadás szám a legoldottabb, és mindig jobban sikerül, mint az egész koncert. Miért nem áll csupa ráadásból az élet?"